

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XV. Edocetur à Deo, de diversis perfectionis gradibus, ad quam
anima ipsius progrediebatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

miseriordia: siquidem summè exopto assequi veritates huius magni Dei, & vivere ac mori in sancto ipsius amore & timore. Audivit me sanctus Angelus, & velut admirandus, mihi dixit: Profectò anima, vehementer me exhilaravisti, placetque mihi pariter veritas tui boni spiritus, & viæ securæ, quâ à Deo duceris. Nam obtentâ nunc ab hoc Domino tantâ gratiâ, mansisti in profunda tui ipsius cognitione, & sancto timore Dei, qui manet in æternum. Modò Anima, vive in pace & in tuo Deo, cuius sancto nomîne fui missus, ut constarer veritatem tui boni spiritus, tēq; consolarer in Domino Deo nostro. Ita mihi valedixit sanctus Angelus, & subito ad me venerunt Domini Angeli mihi cohabitantes, omnesque magno cum gaudio & júbilo laudantes Deum, millies mihi gratulabantur tantam gratiam à Domino præstitam, atque subjunxerunt: Adverte Anima, quamvis Majestas Dei Domini nostri tibi multa huius generis, ac talia contulerit beneficia, nullum tamen tibi contulit hâc formâ & modo. Scîsne Anima, qualiter tecum nunc tuus magnus Deus & Dominus egerit? Ecce sicut Rex, qui sibi absentem aliquam Principissam desponsavit, postquam missis ipsi magnis cimeliis, & ornamentorum aureorum opibus, adamantibus, margaritis, carbunculis &

smaragdis, aliisque huiusmodi gemmis, illam omnibus his pretiosis donis ditavit, insuper eidem mittit aliud longè pretiosissimum, licet ex eodem metallo auri, & pretiosis lapidibus confectum, à cæteris tamen cimeliis differens artificio, ornata encaustico, & elegantia, ut propterea à Principissa specialiter æstimetur: ita Anima, tecum aliquomodo videtur egisse tuus Deus ac Dominus. Redde illi magnas gratias, & laudes. Ego sum admirata magnum Deum nostrum, qui semper sit benedictus, propter opera sua & misericordias. Amen.

Modus ille concilij & consultationis trium Divinarum Personarum, dum Divina Majestas locuta fuit de pluribus, ad significantem distinctionem suppositorum, non solum est conformis phrasi sanctorum Doctorum, sed etiam Divinarum literarum. Accommodatissimus ille Dominus, tam in representandis figuris imaginarijs, quam in argumenti sermonis, rudi modo, quo mortales formamus nostros conceptus. Atque id ipsam, quod à æterno decreverat, videtur subire consuetudinem, & considerare adveniente occasione executionis, ut nos doceat, se non fortuito, & qualemcumque in modum: sed Divinâ Sapientiâ, & incomparabili consilio, à sua æternitate negotium ac dispositionem singularium animarum pertractavisse.

CAPUT XV.

Edocetur à Deo, de diversis perfectionis gradibus, ad quam anima ipsius progrediebatur.

Sicut gratia, quas benignissima Dei misericordia huic suæ dilectæ sponsæ, ab ipsis illius initijs præstitit, non eò dirigebantur, ut earum duntaxat suavitatem oblectaretur: verum etiam animaretur ab amplectendis rigidis doloris & amoris crucebus, quas illi ipsemet tolerandas injungebat, utque hac ratione altissimum consequeretur statum perfectionis: ita quoque ipsi eundem in finem multis modis, & symbolis manifestare voluit diversos status, quos ejusdem anima habuerat, & differentes

gradus, quibus progressa fuerat: rursus, quo à Deo præveniebatur, & secundum ipsius cooperationem ducebatur viâ regî virtutum, per speciales tamen, quamvis tutissimas, sui ipsius timores. In quodam scripto anni millesimi sexcentissimi viginti quinti ita ait:

A multis mihi mensibus Deus exhibebat spectandam meam animam, constitutam in Divina ipsius præsentia, & post aliquot tempus conspexi eundem Dominum in specie Divini Solis, ex quo tam divini, tamque inexplicabiles prodibant radij lucis, ut nihil reperitur, cui possint comparari.

rari. Et vidi meam animam, non quemadmodum prius, sed unitam illi summæ Majestati. Ita ipsam sum frequenter contemplata. Præterlapsis autem multis diebus; quibus eam, nec hoc, neque alio modo videram, venit mihi in mentem, decimâ sextâ Octobris, quænam foret causa, quòd is visionis modus cessavisset, cum illam toties, tantòque temporis spatio habuissem. Id mihi expendenti fuit à Deo dictum, nè mirarer, eò quòd anima mea in alio longè superiore gradu existeret, quòd mea cogitatio non posset, absque speciali ipsius favore, pertingere: quem mihi exhibere volens Ejusdem Majestas subjunxit: attolle oculos, & aspice. Atque ipso operante in me, quòd jubebar, aspexi, & vidi meam animam, non figurâ præditam simili corporeis, prout antea, sed modo quodam tam spirituali, ut neque tunc sciverim, quantumvis attenderim, nec deinceps, licet hac de re cogitaverim, assequi potuerim, qualiter, aut quibus verbis exponerem spiritualissimum illum, & usque adeo à nobis imperceptibilem modum, quo mea anima erat constituta. Solum intellexi & vidi ab illa, præterquam quòd esset unita Deo, ac Deus ipsi, possideri Divinum illud Esse, eo tam singulari modo, quem nullatenus scio explicare, ut nihil aliud agere sciverim, quàm inusitatâ quadam ratione obstupescere, & mirari. Quare conversa ad Deum, dixi: Quid verò agit anima, Domine, & quid ibi operatur, ubi eam constituisti? Respondit mihi, illam oblectari, quiescere & cognoscere: quod quidem egomet sum experta. Dixi rursum: Quid tandem tibi, Domine, præstitit obsequij, ut tantas obtineat gratias? Et Divina Majestas reposuit: si tu es oblita, quid fueris passa, ego non sum oblitus. Quo mihi indicavit, eas mihi ab ipso præstari gratias, propter multa, quæ præteritis mensibus passa fueram. Hinc nihil ampliùs interrogavi, cum nihil aliud appetam, aut velim, quàm solummodo, ut in omnibus & per omnia, in me impleatur Divina ejus voluntas.

Antehac, etsi eodem anno, tota fueram immersa supernaturalissimæ contem-

plationi, specialiter à Deo illuminata, ad cognoscendam admirabilem, & integram Christi Domini nostri resignationem, in sanctissimam voluntatem sui Patris æterni, ut tantis impensis suis, & commodo nostro redimeret genus humanum. Postea dum cogitarem de timoribus, quos plerumque habeo, ita ut mihi ab illis nequeam temperare, quamvis ipse Deus, & Confessarij mei me reddant securam, locutus est mihi Dominus, & ostendit grandem cœliorum montem, ac thesaurorum maximi pretij: videbanturque esse rarissimæ, & protius supernaturales. Erat mons valde magnus & altus, in cujus vertice apparuit splendidissima crux argentea, emittens ingentes radios lucis, & representabatur mihi, quasi illa crux custodiret longè melius eas divitias, quàm militem milites. Vidi eminus circa illos thesauros magnam impiorum turbam, sed valde procul distantem, quos sumè optabant diripere: sed non erat ipsis id possibile, propter fortitudinem illius tam potentis crucis, neque eos ullo modo potuerunt invadere. Dominus mihi dixit: Ecce Anima, iste mons divitiarum, quem vidisti, est tuus spiritus, qui his à me cumulat thesauris, & crux argentea, quæ illos custodit, representat sanctum timorem, tibi à me datum, ut tibi totus infernus unitus nocere nequeat: vive securè. Ipse sit in æternum benedictus. Amen.

Alia vice, per idem tempus, postquam fuisset à Deo ducta, ob quoddam mysterium, ad videndum sacrum sepulchrum Jerosolymitanum (de quo nobis alibi erit sermo) refert, quod illi cum Deo evenit post reditum, multumque facit in rem presentem.

Postridie mihi dixit Divina Majestas, exhibens se videndam in Persona Spiritus Sancti: Veni Anima: quia te in hoc mundo exerceo afflictionibus. Et hoc dicendo mere ipsâ quoque duxit ad cœlum, ubi me conspexi coram Beatissima Trinitate, circumdatam ab innumeris Angelis, & Animabus beatis. Constituta verò coram ijs beatis Spiritibus, summam præ se ferentibus majestatem & gloriam, derisi memet ipsam, considerando, me illis comparatam

ita

ita esse egenam, sicut est pannosus aliquis mendiculus, comparens coram multis Aulicis splendide vestitis. Mox mihi visa sum à Deo fuisse elevata ad apicem cuiusdam altissimæ cognitionis Divinæ Essentiæ, ubi quasi submergebam, meque perdebam. Deinde quodammodo attemperans excessum illius sublimis cognitionis, fecit, ut quasi singillatim agnoscerem modò ipsius iustitiam, modò misericordiam, & alia attributa, ubi anima videbatur sui magis esse compos. Tum illi dixi: solebas, Domine has mihi præstare misericordias, ostendendo mihi meam animam intra te constitutam, & jam à compluribus diebus id non facis. Adverte, respondit Divina Majestas. Sicut, quando Mater à se genitum parvulum filium, suis complectitur ulnis, fovet ac alit, & alia ipsi præstat beneficia, filius illa suscipit, licet non agnoscat; ita ego non cesso tibi conferre magna, quamvis ea non semper æquè cognoscas. Ideo, ut videas statum tuæ animæ, aspice. Et exhibuit mihi subito animam in specie pulcherrimæ aviculæ, quæ sine ulla intermissione, & ore aperto volitabat, intuen- do magnum illum Deum, à quo quasi ci- babatur, alebatur, fovebatur, & repleba- tur bonis. Mirabar hæc videndo, & abre- pta fui in Deum, ei que artissimè unita, donec mihi reddita, me reperi in meo an- gulo. Ipse sit benedictus. Amen.

Admirabilis hac serva Dei se pro his, & alijs suis spiritibus progressibus, quos deinceps re- censuimus, preparavit ferventi actu amoris Dei, & exprimente puritatem cordis, cuius exercitio tum intenta erat, quantum ex eo col- ligi videtur, quod illi evenit cum sancto Fran- cisco Xaverio, decimâ quintâ Januarij, ejus- dem anni sexcentesimo vigesimo quinti, & ipsa hunc in modum recenset.

Decimâ quintâ hujus, vehementer op- pressa doloribus, vidi gloriosum sanctum Franciscum Xaverium, descendente ex cælo ad meum cubiculum, cum multorū Angelorum comitatu, qui, postquam ad- venerunt, dulcissimè cæperunt concine- re laudes Dei, Sanctus autem me salutavit, dicendo: Dominus sit tecum, soror. Venio ad te jussu Divinæ Majestatis, ut te in-

visam, donemque tibi ipsius nomine pe- tiosum cimelium, quod hîc adfero. Atpe- xi, & vidi, quod haberet in manu quiddam valde pulchrum, candidum instar nivis, & quoad formam simile umbellæ albi lili; habebat enim folia repanda, qualia hîc flor habere solet. Interrogavi illum: Quid est hoc benedictæ Sanctæ? Et respondit mihi: Est flos summi pretij, cuius odor & tra- grantia confortat & alit animas: & istum tibi, tanquam talem, nomine Dei offero. Tergiversata sum more meo, & nolui il- lum acceptare, rogando Sanctum, ut re- retur uni ex ijs sanctis Angelis ipsius co- mitibus. Nequaquam, subjunxit Sanctus, à me illum accipere debes: ita namque vult Deus. Et hoc dicto mihi appropinquavit. Ego quasi turbata & confusa, præ magna observantia, & veneratione, quâ Sanctum præsentem prosequabar, reluctabar ac- pliùs: verum is illum inseruit meæ manui, quâ ab ipso applicatâ meo pectori, flos il- lud permeavit, ita meam animam immu- tando, ut ingentem sentiret suavitatem, plurimùmque recrearetur & corroboraretur. Mirabar valde hos effectus, & cogitabam intra me, quidnam illud mysteri- um significaret. Sanctus verò me intelli- gens, mihi dixit: Præcedentibus diebus o- licuisti actus heroicis, quibus, dum Deus probaret tuum amorem, magno fervore, promptitudine, & generositate tui cordis & animæ, te obtulisti, quod non esses le- enter commissa ullum peccatum venia- le, quamvis inde emolumentum depen- deret totius mundi, & eo admissio salvan- dæ essent omnes animæ à Deo conditæ, quem tantopere amavisti, ut omnibus re- bus renuntiaveris, nè ipse offenderetur, & eousque progressa fueris, ut malles penam sustinere inferni, quàm vel minimam cul- pam venialem advertenter committere. Propter hunc actum, quem Deus magni- fecit, tibi ejusdem Majestatis misit hunc pre- tiosissimum florem, accensendum illis, qui præ cæteris erunt spectabiles in corona, quam tibi Deus dabit in cælo: quia per istum actum fuerunt tua merita mirum in modum exaltata & aucta. Cum autem tibi Deus præstiterit tam singularem gra- tiam,

tiam, æquum est, ut mihi aliquid è tuis rebus dones, quod tuo nomine præsentem Divinæ Majestati. Respondi illi; Quid habeo, gloriose Sancte, quod possim offerre meo Deo? siquidem Divina Majestas mihi sua confert dona, quæ minimè mereor, dulcèscque suas traducit aquas, per hunc è malo limo factum canalem, in quo evadunt amaræ & salæ. Bene est, dixit Sanctus: nihilominus da mihi unum filum ex tua veste; volo dicere, unum affectum tuæ voluntatis, quia Deus illum magni æstimabit. Tum respondi: Ago ipsi infinitas gratias, pro tam singularibus beneficijs, & amo illum super omnia. Sanctus ostendit sibi esse satisfactum, & apprecatus mihi pacem, rediit ad cælum, unaque cum ipso multi ex ijs Angelis: alij enim diu permanserunt in meo cubiculo.

Converti me ad Deum, postquam Sanctus abiit, dixique illi: Quid est hoc mi Deus? quomodo te potero amare, & qualiter tibi potero præbere hospitium, & habitationem placentem in mea anima? hic te invocabo, & non cessabo, donec mihi præstes istam gratiam, ut te possideam, exequarque in omnibus rebus tuam sanctissimam voluntatem. Verùm cui exhibes mi Deus, tam speciales gratias? quomodo ex conveniunt vitæ tam communi & vulgari, quàm est mea? Pro illis tam magnis obrinendis, me oportet degere in tertio cælo, & vivere absque cibo, sicut fecerunt, ac faciunt multi Sancti. Dominus mihi valde benignè respondit, dicendo: Non sunt necessaria hæc media ad hos fines: meæ sunt omnes viæ, quibus mihi servitur, & nisi cavissem, nè te affligerem, jam tibi id aliàs dixissem: nunc tamen tibi dico, me contulisse tuæ animæ tale robur, & naturali debilitati consuluisse eum in modum: ut absque his raptibus, & extraordinarijs medijs, possis mecum familiariter agere, & audire ac videre, quæ tibi manifesto. Fui vehementer, sumque etiamnum ob omnes Dei miserationes tantopere pudefacta, adeoque me illi, obstrictam agnosco, ut nihil in me deprehendam præter verecundiam. Ipsi sit gloria. Amen.

Quàm libenter Deus in purissimo istius

Vita Mar. de Escobar Parisi,

*Virginis corde habitaret, atque ad qualem me-
vitorum sublimitatem illam exere- it, colligi-
tur etiam ex eo, quod ipsi sub finem Martij
(quo tempore Ecclesia, hoc anno sexcentesimo
vigesimo quinto celebrabat mysteria passionis
amabilissimi Redemptoris nostri) & sub medi-
um Aprilem, accidit agenti cum Divina Ma-
jestate. Id ab illa sic refertur.*

Per hos dies Passionis mihi persæpe Dominus, nihil tale cogitanti in memori- am revocavit ea verba Evangelij: *Ecce ascendimus Jerosolymam, & Filius hominis tradetur &c.* Et illuminavit me specialiter, ut agnoscerem majestatem & magnitudinem Domini morientis, ipsique illatas injurias, atque permovit ad magnam ceneritudinem & commiserationem. Deinde in me Divina Majestas excitavit vehementes affectus, ac desideria illi serviendi, & ejusdem quærendi, ac possidendi. Dicebat illi mea anima cupidissimè: Deus & Domine mi, ubi moraris? ubi te inveniam? ubi te quæram? Certè, Domine, aliquando, dum poteram egredi domo, te quærebam per angulos Ecclesiæ sancti Pauli, tandèmq; te in omnibus reperiebam. Hoc dicebam cum tanto affectu, ut deficerem viribus, videarque mihi fuisse expiratura, nisi mihi Dominus responderet, quod ejusdem Majestas fecit quàm clementissimè, dixitque: Bene dicis Anima ibi me quæsisisti, & invenisti: modò autè quære me in angulis tui pectoris. Quærebam Dominum intra meam animam, & in ejus recessibus, ac inveniebam: præsertim verò ipsum reperi in meo corde, ubi erat impressum sanctissimum nomen JESU. Tum dixi ad Dominum: Mi Deus, quàm sunt sordidi hi anguli meæ animæ! Et Divina Majestas mihi respondit: sum natus in stabulo, & jam assivevi hujusmodi angulis; tuo tamen corde magis delector.

Decimâ sextâ Aprilis manè habui quædam indicia, quòd mihi Deus præstare vellet aliquam gratiam, prout solet. Rogavi, ob meos timores ac desideria, nè errarem, summo affectu Dominum, ut mihi largiretur suum lumen, & inter alia dixi Ejus Majestati: Mi Deus & mi Domine, per pretiosissimum tuum mei causâ profusum san-

sangvinem, & per quinque vulnera tua, te oro, ut removes à me omne mendacium ac illusionem; da mihi tuum sanctissimum lumen, ut cognoscam tuas veritates, & non decipiar. Deinde, quia mihi videbar excessisse in eo, quod intensis affectibus postulaveram, prostravi me coram Deo, & petij ab illo veniam. Divina Majestas mihi dixit: surge Anima, quia me non offendisti. Tum elevavi oculos, & conspexi Jesum Christum Dominum nostrum affixum cruci: non vidi ipsius faciem, sed quasi latus, siquidem mihi eâ occasione fuisset difficillimum, ut potuissem percurrere intuendo totum Dominum, tam lamentabili specie præditum. Vidi præterea, ex pretiosissimis ejusdem quinq; vulneribus effluentes quinque copiosissimos rivos sanguinis, quem quinque Angeli excipiebant quinque admirandis vasis. Domini mei Angeli me elevaverunt, & erigentes me in pedes, effuderunt super meum caput totumque corpus, illum pretiosissimum sanguinem, supponente quodam Angelo meis pedibus vas vacuum, in quo sanguis residuus colligeretur. Postquam igitur eo fuisset perfusa, & omnes meæ vestes, deducta fui à meis Dominis Angelis ad meum pauperem lectum, tota madafacta, ut me velut siccarem, resplendentibus instar auri meis vestibus, quibus me statim exuerunt, & fui induta veste albâ.

Postea vidi, à sanctis illis viris, Josepho & Nicodemo, refigi corpus Christi Domini, jam mortui, à cruce, percussis clavorum cuspidibus, ut eximerentur, resonantibus quasi ictibus in meis auribus. Idem deposito eo sacro corpore ex cruce, extensum in grandi lapide, & mundatum unxerunt, ac involverunt candidissimo linteamine, collocatumque in quodam velut feretro mortuali, quod carebat tegumento, tulerunt in suis humeris ad sepulchrum, comitantibus illud multis Angelis, & sanctis mulieribus, aliisque discipulis Domini. Dei Genitricem non vidi. Passa fui extasim, in qua deploravi Dominum, quasi per quadraginta horas sepultum, & acsi eâ præterivissent, dum ad me sum reversa, invenì ejus Majestatem resuscitatam, instar

solis miro modo resurgentem, & insistentem lapidi sepulchrali.

Paulò post vidi Ipsius Majestatem in meo cubiculo, eo habitu, quo post suam resurrectionem versabatur in terra, & dixit: Anima, visne mihi præbere cibum? Bene intellexi, Dominum loqui de cibo spirituali, & respondi ipsi: Mi Domine, quid ego habeo, quod tibi dare possim, cum cor meum sit immundum, fædum & corruptum? Dominus respondit dicendo: Omnino habes. Hæc differebam cum Domino, quando vidi, à nonnullis sanctis Angelis instrui parvam mentam, quæ erat longior quàm lata, prorsusque admirabilis. Texerunt illam mappâ albißimâ, & posuerunt mappulas manuales, & elegantissimas parvas patinas crystallinas, ac scellam ad caput mensæ pro Domino, cuius Majestas accessit, & decentissimâ gravitate assedit in sella. Ducta sum ad mensam summè erubescens, quasi ad partem inferiorem, è regione Domini. Angeli ceperunt adferre cibum mysticum in patinis, quas collocabant in mensa: Dominus aspiciebat edulia, ac delibabat, quæ oratione ostendebat sibi bene sapere, & Angeli indicabant, se plurimum gaudere, quod ea Domino placerent. Tunc mihi Dominus dixit: hæc patina est undecim Monialium, quas mihi dedisti, & collocavisti in Ordine Religioso; hæc est aliquot puerorum, quibus prospexisti; ista est gravium afflictionum, quas sustinuisti: & dicebat Dominus plura similia. Ego plurimum obstupui, attribui mihi opera, quorum ipsemet Dominus fuerat author. Post hæc Dominus dixit: Jam Anima, tu me cibavisti ac refecisti: modò ego te voloreficere. Et acceptam ad manum placentulam rotundam candidissimi panis, illius magnitudinis, cujus est parva hostia, mihi visus est consecrare, quam mihi potuit sumendam pro Eucharistia. Atque revera sensi in ore naturalem eorum accidentium saporem. Postquam me Dominus refecit hoc sacro epulo, dixit: Veni mea Anima, mecum ad celestem patriam. Dixit me secum, & præsentavit Beatissimæ Trinitati, immersique me in illud Divin

Esse

Esse, ubi mansi. Sit in perpetuum benedicta Divina Majestas.

Quemadmodum est de fide, quod operibus nostris insit valor & meritum, per sanguinem Redemptoris nostri & Domini Jesu Christi, ita figura balnei, quo id hic significatur, non solum est conformis modo loquendi Patrum, sed etiam sancti Joannis Evangeliste in Apocalypsi dicentis, quod sancti in sanguine Agni laverint, & munda verint stolas suas, Mensa mystica, quae hic fuit instructa, est ea, quam pariter (ut nonnemo interpretatur) in Apo-

calypsi Christus promittit animae victrici, ubi ait, quod in eadem cena, ac ad eandem mensam anima Dominum, vicissimque Dominus animam sit cibaturus. Eodem namque tempore, quo anima realiter cibatur sacra Eucharistia, videtur Dominus pasci affectibus & virtutibus animae, estque communis SS. Patrum phrasis, & imprimis usitata in Canticis, ut affectus nostri virtuosique vocentur fructus maturi, & convivium, quae Divina Majestati exhibentur.

—(*)—

CAPUT XVI.

Progreditur in recensendis, quae similiter concernunt insignia merita, & gradus perfectionis, ad quos ipsius anima pervenit.

Non incipit magnus Deus noster & Dominus animam, fideliter sibi servientem, provehere ad perfectionem, ut sua ei cesset elargiri beneficentia: continuat illa quam liberalissime usque in finem. Et immensa ipsius bonitas, per ea quae praestitit, se ad alia denique praestanda obstringit. Id, quoad praesens propositum, ex eo patebit, quod Divina Majestas suavissime liberalis, paulo post jam dicta, est operata in hac sua dilectissima famula, mense Maio ejusdem anni sexcentissimi vigesimi quinti, & ipsa nobis his verbis descripsit:

Die Dominica, decima octava Maij, ipso die Pentecostes, cum fuisset a Divina Majestate praemonita, quod mihi inter horam octavam & nonam matutinam, singularem esset praestitura gratiam, vidi multos Angelos commeantes velut inter caelum & terram, aptantes & exornantes totum illud spatium, quod replebant luce, & splendoribus aureis, eum in modum, quo, dum magnus quispiam Princeps est egressurus ex suo palatio, aut dum prodit sanctissimum Sacramentum sacro die Corporis Christi, mundantur, adornantur, & investuntur tapetibus viarum, ob reverentiam illius magni Domini illac transitori. Ita Angeli adaptabant, & replebant ornatu atque gloria illam viam, totum videli-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

cet spatium, quod mihi inter caelum ac terram patebat. Derepente coepit exaudiri magnus strepitus, isque, licet suavis & gratus, nonnihil tamen vehemens ac potens. Tum mihi isti mei Domini Angeli dixerunt: Veni nobiscum foror, quod te volumus ducere. Et non expectato ullo responso, in momento me perduxerunt ad amplum & spatiosum campum, ubi me incessit desiderium, ut illuc adducerem quasdam mihi notas personas, unam praesertim meam sociam, quam apprehenso ejusdem brachio trahebam, ut adesset illis, quae Deus facere volebat. Vidi in eo campo procul a me diffitos multos diabolos (quos etiam pridie videram) qui immaniter sese invicem dilaniabant, gravem aliquid praeseferentes dolorem & afflictionem, quam divexarentur.

Protinus coepit ex caelo ros cadere, instar lenis & minutae pluviae, qui invalescebat: incipiebat enim turbari aer cum nubibus, ingenti & procellosa tempestate, ruente ex caelo copiosa grandine, quae tota videbatur esse gemma: contuscebant fulgura, perstringentia meos oculos, proximique attingentia meam faciem. Quamquam essem securissima, aliunde tamen eram quodammodo attonita, audiens totam illam tempestatem, vidensque tantam grandinem, & alia, quae in me ex caelo decide-